

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Rozwoju Regionalnego

2012/2295(INI)

24.4.2013

OPINIA

Komisji Rozwoju Regionalnego

dla Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego
i Bezpieczeństwa Żywności

w sprawie „innowacji w służbie zrównoważonego wzrostu: biogospodarka dla
Europy”
(2012/2295(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Riikka Manner

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju Regionalnego zwraca się do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że podejście do biogospodarki w obrębie Unii Europejskiej powinno być spójne, interdyscyplinarne i międzysektorowe, gdyż biogospodarka należy do najważniejszych czynników warunkujących inteligentny ekologiczny wzrost gospodarczy w Europie, oraz podkreśla, że polityka rozwoju regionalnego odgrywa zasadniczą rolę w realizacji strategii „Europa 2020”; zauważa, że spośród jedenastu celów polityki regionalnej siedem odnosi się pośrednio lub bezpośrednio do biogospodarki; wskazuje, że polityka rozwoju regionalnego dysponuje odtąd większą niż kiedykolwiek wcześniej siłą oddziaływania jako środek wspierania inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, a to z uwagi na dużą koncentrację tematyczną tej polityki; wskazuje, że biogospodarka wywiera znaczący wpływ na regiony oraz sprzyja wzrostowi gospodarczemu i zatrudnieniu;
2. uważa, że w strategii i polityce dotyczącej biogospodarki oraz związanych z nią regulacjach i środkach zachęcających należy doprecyzować wytyczne i stopień koncentracji; wskazuje, że konieczne jest usprawnienie koordynacji oraz opracowanie synergii i komplementarności z innymi gałęziami polityki i funduszami (fundusze strukturalne, WPR, WPRyb, dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii, dyrektywa ramowa w sprawie odpadów i „Horyzont 2020”) oraz znalezienie możliwości finansowania krzyżowego; wskazuje ponadto, że przejście na biogospodarkę to długotrwały proces, który będzie wymagał wytrwałości ze strony prawodawcy, strategii i inwestycji, i to przez długi czas, aby wytworzyć stabilny, sprzyjający inwestycjom klimat dla sektora biogospodarki oraz zapewnić równe szanse;
3. podkreśla, że należy stworzyć rozbudowane ramy polityczne w celu maksymalnego wykorzystania potencjału biogospodarki oraz ułatwienia przejścia z gospodarki opartej na paliwach kopalnych na gospodarkę opartą na biotechnologii, która powinna jak najlepiej wykorzystywać lokalne i regionalne zasoby oraz możliwości;
4. przypomina, że europejskie regiony najbardziej oddalone odznaczają się niespotykaną różnorodnością biologiczną oraz wyjątkowymi warunkami klimatycznymi i właściwościami geomorfologicznymi; podkreśla, że w związku z tym regiony te oferują ogromny potencjał w zakresie badań i innowacji w sektorze biogospodarki i mogą odegrać główną rolę w zapewnieniu ekologicznego wzrostu gospodarczego w skali europejskiej;
5. podkreśla wagę utworzenia obserwatorium i komitetu ekspertów ds. biogospodarki; kładzie nacisk na systematyczną organizację konferencji gromadzących główne podmioty sektorów publicznego i prywatnego na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim; wzywa do sporządzenia planu działania, który zapewniałby skuteczne monitorowanie inicjatyw w zakresie biogospodarki i należytą koordynację instrumentów oraz zawierał dokładnie sformułowane konkretne cele, jak również do opublikowania sprawozdań z postępu prac, które powinny zostać przekazane Parlamentowi;

6. wskazuje, że gospodarka regionalna i lokalna mają do odegrania nadrzędną rolę w osiąganiu inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu; uważa, że regiony same w sobie dysponują wiedzą, w tym wiedzą fachową, niezbędną do zachęcania różnych podmiotów do działania w zależności od ich specyfiki i powinny dążyć do przejścia na społeczeństwo biologiczne oraz na gospodarkę, która nie będzie w takim stopniu uzależniona od ropy, a czynnikami prowadzącymi do tych zmian powinny być badania i innowacje; przypomina o konieczności zapewnienia integracji i lepszej koordynacji planów na rzecz innowacyjności i zrównoważoności na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim; apeluje w związku z tym do regionów i władz regionalnych o aktywniejszy udział w opracowywaniu skutecznych strategii dotyczących biogospodarki oraz badań i innowacji, które będą uwzględniały profil poszczególnych regionów, oraz ukierunkowanych na inteligentną specjalizację; wzywa Komisję do wspierania europejskich regionalnych klastrów bazujących na ekologicznych technologiach i współpracy międzyregionalnej oraz uważa, że stabilny wzrost w tej dziedzinie jest możliwy jedynie dzięki spójnym inwestycjom publicznym i prywatnym; popiera wniosek dotyczący ustanowienia programów partnerstwa publiczno-prywatnego (PPP) dla sektora biogospodarki;
7. uważa, że gospodarka społeczna i solidarnościowa, która bazuje na aktywnym zaangażowaniu społeczeństwa, współwłasności i solidarności, powinna odgrywać ważną rolę w kształtowaniu i wdrażaniu strategii biogospodarki na szczeblu regionalnym;
8. zwraca uwagę na znaczenie wspierania i wzmocnienia inicjatyw lokalnych i regionalnych przez realizowanie strategii dotyczących biogospodarki na każdym szczeblu współpracy; wskazuje, że podejście oddolne ma olbrzymie znaczenie dla wykorzystania potencjału wszystkich regionów; podkreśla, jak istotną rolę w biogospodarce odgrywają małe i średnie przedsiębiorstwa, oraz uważa, że MŚP powinny mieć dostęp do odpowiednich źródeł finansowania na szczeblu lokalnym; ponownie zaznacza, że konieczne jest wspieranie strategii dotyczących badań i innowacji z uwzględnieniem inteligentnej specjalizacji i przyznaniem pierwszeństwa instrumentom finansowym, a zwłaszcza oferowanym przez nie możliwościom tworzenia sieci i dzielenia się wiedzą;
9. uważa, że jedną z czołowych zasad biogospodarki jest bardziej efektywne gospodarowanie zasobami oraz zmniejszenie zależności od importu surowców i energii, a także nieodnawialnych zasobów naturalnych; zwraca uwagę na znaczenie sektora leśnictwa i innych gałęzi bioprzemysłu oraz uważa, że możliwe jest zastąpienie nieodnawialnych surowców kopalnych neutralnymi pod względem emisji dwutlenku węgla odnawialnymi zasobami naturalnymi i surowcami takimi jak drewno i włókno drzewne; wskazuje, że przemysł powiązany z biogospodarką tworzy nowe miejsca pracy oraz wytwarza wiele produktów o wysokiej wartości dodanej, np. chemikalia, produkty lecznicze, tworzywa sztuczne i inne innowacyjne nowe materiały; podkreśla potencjał biotechnologii opartych na zasobach morskich;
10. podkreśla, że biogospodarka wymaga najwyższej klasy wiedzy fachowej i wykwalifikowanej siły roboczej; uważa, że w regionach – w zależności od ich specyfiki – zachodzi konieczność zapewnienia usług z zakresu szkolenia zawodowego i szkolnictwa wyższego; wskazuje, że rozległe systemy kształcenia i szkolenia w regionach korzystnie wpływają też na zrównoważony rozwój przedsiębiorczości; uważa, że wysoki poziom

wiedzy fachowej w sektorze biogospodarki jest atutem Europy, gdy mowa o rywalizacji na szczeblu światowym, i że pozwoli on Europie na zapewnienie sobie pozycji lidera w dziedzinie biogospodarki; podkreśla znaczenie zwiększenia transgranicznej mobilności naukowców w celu wymiany dobrych praktyk i przekazywania wiedzy w dziedzinie biogospodarki;

11. uważa, że aby zapewnić rozwój wydajnej i zrównoważonej biogospodarki, konieczna jest dalsza modernizacja infrastruktury wszelkiego rodzaju, przy czym modernizacja ta w żadnym wypadku nie powinna wykluczać obszarów wiejskich;
12. za ważne uznaje inwestowanie w łańcuchy dostaw biogospodarki, tak aby zagwarantować dostępność surowców; uważa, że w strategiach dotyczących biogospodarki należy zachęcać nie tylko do bardziej efektywnego gospodarowania odpadami z gospodarstw domowych i odpadami komunalnymi, lecz także do odzyskiwania strumieni i pozostałości produktów ubocznych rolnictwa i leśnictwa; wzywa do opracowania lepszych i pomocnych przepisów, które zagwarantują pewność prawa i solidne wsparcie dla zrównoważonego użytkowania zasobów biogospodarki i eksploatacji surowców, oraz do zapewnienia, by polityka w tej dziedzinie opierała się na elastycznym dalekosiężnym podejściu sprzyjającym inwestycjom;
13. podkreśla potrzebę ustanowienia konkretnych celów, aby udział odnawialnych zasobów w produkcji i konsumpcji towarów ulegał zwiększeniu. wzywa Komisję do zaproponowania praktycznych środków o szerokim zasięgu regionalnym służących wspieraniu produkcji i konsumpcji produktów biogospodarki na szczeblu regionalnym;
14. stwierdza, że należy podnosić świadomość konsumentów na temat znaczenia biogospodarki, a więc informować ich o korzyściach płynących z biogospodarki i o większym wyborze dla konsumentów jaki oferuje; uważa, że należy podjąć kroki w celu promowania biogospodarki przez uwrażliwienie konsumenta na kwestie bezpieczeństwa żywnościowego, ochrony zasobów oraz innych wyzwań społecznych, takich jak zmiany klimatyczne i zależność od zasobów nieodnawialnych; dlatego apeluje o przeprowadzenie badań związanych z modelem konsumpcji w Unii Europejskiej oraz z rozwojem naukowo potwierdzonego podejścia w celu informowania konsumentów o charakterystyce produktów oraz promowania zdrowego i zrównoważonego stylu życia.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	23.4.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 43 - : 1 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Luís Paulo Alves, Catherine Bearder, Jean-Jacob Bicep, Victor Boștinăru, John Bufton, Nikos Chrysogelos, Rosa Estaràs Ferragut, Danuta Maria Hübner, Vincenzo Iovine, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Constanze Angela Krehl, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Miroslav Mikolášik, Jens Nilsson, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Younous Omarjee, Markus Pieper, Monika Smolková, Georgios Stavrakakis, Csanád Szegedi, Nuno Teixeira, Lambert van Nistelrooij, Justina Vitkauskaitė, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Joseph Cuschieri, Vasilica Viorica Dăncilă, Karima Delli, James Nicholson, Ivare Padar, Herbert Reul, Elisabeth Schroedter, Richard Seiber, Czesław Adam Siekierski, Patrice Tirolien, Giommaria Uggias, Manfred Weber